

3. Zarzut trzeci dotyczący niewszczęcia formalnego postępowania wyjaśniającego przez Komisję Europejską pomimo poważnych trudności i naruszenia praw procesowych strony skarżącej.
4. Zarzut czwarty dotyczący uchybienia przez Komisję Europejską ciężącemu na niej obowiązкови uzasadnienia.

Skarga wniesiona w dniu 29 grudnia 2020 r. – KS i KD / Rada i in.

(Sprawa T-771/20)

(2021/C 62/54)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: KS i KD (przedstawiciele: F. Randolph, QC i J. Stojsavljevic-Savic, solicitor)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej, Komisja Europejska, Europejska Służba Działań Zewnętrznych

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- zasądzenie od pozwanych, na podstawie art. 340 ust. 2 TFEU, na rzecz skarżących, solidarnie, zadośćuczynienia (wraz z odsetkami naliczonymi według stopy i za okres, które Sąd uzna za właściwe) za krzywdę poniesioną przez nich wskutek naruszenia przez skarżących ich podstawowych praw człowieka, wyrażonych mianowicie w art. 2, 3, 6, 8 i 13 europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności⁽¹⁾, a także w art. 2, 4 i 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą”) w przypadku pierwszej skarżącej, oraz art. 2, 3, 6 i 13 EKPC, jak również art. 2, 4 i 47 karty w przypadku drugiej skarżącej; oraz
- obciążenie pozwanych kosztami postępowania zgodnie z art. 134 regulaminu postępowania przed Sądem, które to koszty w razie wątpliwości nie powinny ograniczać się do kwot pomocy prawnej zarządzanej przez Sąd na mocy postanowienia z dnia 20 listopada 2020 r., ale powinny obejmować koszty postępowania przed Panelem weryfikującym przestrzeganie praw człowieka (HRRP).

Zarzuty i główne argumenty

Skarżący domagają się zadośćuczynienia na podstawie art. 340 akapit drugi TFEU za krzywdę, jakiej mieli doznać wskutek naruszenia przez pozwanych ich podstawowych praw człowieka, wyrażonych w szczególności w art. 2 (część proceduralna), art. 3, art. 6 ust. 1 i art. 13 ECHR oraz odpowiadających im art. 2, 4 i 47 karty.

Skarga dotyczy okoliczności faktycznych zaistniałych po dniu 8 grudnia 2008 r., w którym Unia Europejska przejęła, w oparciu o wspólne działanie Rady 2008/124/WPZiB⁽²⁾ z dnia 8 lutego 2008 r., od Misji Tymczasowej Administracji Narodów Zjednoczonych w Kosowie (UNMIK) odpowiedzialność za siły policyjne i wymiar sprawiedliwości, w następstwie czego EULEX zaczęła sprawować pełną kontrolę operacyjną w zakresie praworządności. Akt ten powierzał EULEX wyłączny mandat do dopilnowania, aby przypadki zbrodni wojennych, zbrodni międzyetnicznych i innych poważnych przestępstw „były przedmiotem właściwych dochodzeń, były ścigane, osądzone, a wyroki wykonane”.

Skarżące podnoszą:

- ciągłe naruszenie przez skarżących art. 2 i 3 EKPC (części proceduralne) polegające na niepodjęciu działań naprawczych po otrzymaniu zawiadomienia, najpóźniej w dniu 29 kwietnia 2016 r., które w ocenie HRRP stanowiło przejaw naruszenia przez EULEX art. 2 i 3 EKPC w ramach wykonywania jej mandatu wykonawczego;

- ciągle naruszenie art. 6 i 13 EKPC oraz art. 47 karty będące rezultatem decyzji Rady o powołaniu HRRP bez uprawnień do zapewnienia pomocy prawnej kwalifikującym się do tego osobom oraz bez uprawnień do egzekwowania jego rozstrzygnięć i podejmowania środków naprawczych w związku ze stwierdzonymi naruszeniami;
- niewłaściwe użycie lub nadużycie władzy wykonawczej przez Radę i EEAS w dniu 12 października 2017 r. polegające na twierdzeniu, że EULEX dołożył wszelkich starań w celu zbadania porwania i prawdopodobnego morderstwa męża pierwszej skarżącej oraz morderstwa męża i syna drugiej skarżącej, oraz że panel nie został utworzony jako organ wymiaru sprawiedliwości;
- niewłaściwe użycie lub nieprawidłowe skorzystanie z władzy wykonawczej w zakresie, w jakim mocą decyzji Rady (WPZiB) 2018/856 ⁽³⁾ z dnia 8 czerwca 2018 r. EULEX utraciła mandat wykonawcy, mimo utrzymywania się naruszeń.

⁽¹⁾ Europejska Konwencja o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, podpisana w Rzymie w dniu 4 listopada 1950 r. (zwana dalej „EKPC”).

⁽²⁾ Wspólne działanie Rady 2008/124/WPZiB z dnia 4 lutego 2008 r. w sprawie misji Unii Europejskiej w zakresie praworządności w Kosowie, EULEX KOSOWO (Dz.U. 2008, L 42, s. 92).

⁽³⁾ Decyzja Rady (WPZiB) 2018/856 z dnia 8 czerwca 2018 r. zmieniająca wspólne działanie 2008/124/WPZiB w sprawie misji Unii Europejskiej w zakresie praworządności w Kosowie (Dz.U. 2018, L 146, s. 5).

Skarga wniesiona w dniu 4 stycznia 2021 r. – Fabryki Mebli „Forte” / EUIPO – Bog-Fran (Meble)

(Sprawa T-1/21)

(2021/C 62/55)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Fabryki Mebli „Forte” S.A. (Ostrów Mazowiecka, Polska) (przedstawiciel: adwokat H. Basiński)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Bog-Fran sp. z o.o. sp. k. (Warszawa, Polska)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego wzoru: Strona skarżąca

Sporny wzór: Zarejestrowany wzór wspólnotowy nr 1 384 002–0034

Zaskarżona decyzja: Decyzja Trzeciej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 28 października 2020 r. w sprawie R 595/2020-3

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez EUIPO;
- obciążenie EUIPO i drugiej strony postępowania przed izbą odwoławczą kosztami postępowania odwoławczego i postępowania przed Sądem oraz kosztami poniesionymi przez stronę skarżącą.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 7 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 6/2002;